

▲ مأموریت نظام تعلیم و تربیت رسمی عمومی جمهوری اسلامی ایران، تربیت کودکان و نوجوانان از پیش دبستانی تا پایه دوازدهم است که در این سند از آنها با عنوان «دانش آموز» یاد می شود و ذی نفع و بهره بردار اصلی برنامه درسی به شمار می آیند. بر همین اساس لازم است، دانش آموز در طراحی، تدوین، اجرا و ارزشیابی برنامه های درسی مشارکت داشته باشد و نقش خود را به عنوان مخاطب اصلی برنامه های درسی ایفا نماید.

تشریح چگونگی ایفای نقش دانش آموز در برنامه درسی زبان و ادبیات فارسی، برگرفته از تلقی سند برنامه درسی ملی در رویکرد فطرت گرایی توحیدی است. در این رویکرد دانش آموز:

- ۱- امانت الهی و دارای کرامت ذاتی است.
- ۲- فطرت الهی در وجود او نهفته است و قابلیت شکوفایی و فعلیت یافتن دارد.
- ۳- همواره در موقعیت یادگیری است و می تواند آن را درک کرده و با انتخاب احسن خویش در راستای اصلاح مداوم آن حرکت نماید.
- ۴- توانایی انتخاب، تصمیم گیری و خویشتن داری دارد و می تواند با محیط یادگیری، رابطه تعاملی برقرار کند و تابع بی چون و چرا و مقهور محیط نیست.
- ۵- از اراده و انگیزه که در فرآیند تربیت یادگیری، نقش اساسی دارد، برخوردار است.
- ۶- در فرآیند تربیت و یادگیری و توسعه شایستگی های خویش به لحاظ ذاتی نقش فعال دارد.
- ۷- دارای قابلیت ها، تجربیات، ظرفیت ها و توانایی های گوناگون است.
- ۸- مطالعه و پژوهش را ارزشمند می داند و به نقش آن در کاهش مشکلات زندگی توجه دارد.